

2:a söndagen i fastan

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Matt. 15:21–28.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken och predikoämnet *”Den kämpande tron”* har denna söndag åt oss skänkt evangeliet om *”Den kananeiska kvinnan”*, om henne, som flera gånger avvisades av Jesus, om henne, som till slut avtvang Jesus det ordet: *”O, kvinna, din tro är stor. Ske dig som du vill.”* Till denna stora kämpande tro vill evangeliet föra också oss, så att vi inte går under i klenro och förtvivlan. För att verkligen på denna punkt skolas av Den Helige Ande måste vi närmare tränga in i de händelser, som evangeliet i dag skildrat. Parallelltexten hos evangelisten S:t Markus ger därvid texten en ytterligare skärpa och anstötighet. Den avvisande, undandragande attityd, som Jesus framvisat redan i evangeliets replikskiften, mörknar här till något ännu mer resolut, till en bastant mur i bokstavlig mening. Det heter nämligen om Jesus: *”Där gick han in i ett hus och ville icke att någon skulle få veta det”*. (Mark. 7:24) Han, som är *”Guds Lamm, som borttager världens synd”* (Joh. 1:29), som är *”värdens ljus”* (Joh. 8:12), vill inte låta det ljus lysa, som upplyser den dömda världen och ställer den under Guds välbehag i Sonens rättfärdighet. Det är allti-hop motsägelsefullt, ja, mer än motsägelsefullt, *”plus quam contradictoria”* med Dr Luthers ord. Vi närmar oss trons centrum, den gudomliga spänningsvidden mellan nåd och dom, evangelium och Lag, emellan det, som aldrig i tiden kan förliskas.

Det är dock alldeles riktigt, att något litet kan läggas till rätta, om vi ställer Jesu avvisande ord: *”Jag är icke utsänd till några andra än de förlorade fåren av Israels hus”* i den gudomliga frälsningsekonomiens och frälsningspedagogiens ram. Jesus lägger i framtidens och apostlarnas hand missionen till hedningarna, så att han om sin efterföljare säger: *”Han skall ock själv göra de gärningar som jag gör; och ännu större än dessa skall han göra”*. (Joh. 14:12) Så ligger den kananeiska kvinnans tid egentligen i den framtid, som Jesus utlöser med orden vid himmelfärden: *”Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar”*. (Matt. 28:19) Då dras också den syrofeniciska eller kananeiska kvinnan och hennes folk in under evangeliets ljus, dopets

nåd och apostlarnas ämbetsuppdrag. Ändå är detta icke hela sanningen om dagens evangelium. Den är hårdare än så. Det är faktiskt så, att Jesus i ord och gärning talar ett *”Nej”*, som inte kan utbytas mot ett *”Ännu icke”*. Han talar om hedniska *”hundar”*, som saknar rätt till nåden och beskriver så människan under Guds dom, människan under synden, döden och djävulen. Han vill icke låta sig finnas som nådig utan sätter en husvägg, hård och kall, mellan sig och syndare. I detta skådar vi den gudomliga, förfärande Lagen, som är ett med Guds helighet, som förvisso icke känner någon kommande uppjuktning, en förestående lindring att inväntas med tålmod. Det är bokstavligen sant, att *”Gud icke hör syndare”* (Joh. 9:31), att han aldrig någonsin gör det. Det finns mycket dåraktigt, känslomässigt tal, som låter Lagen bli en mask, som Gud håller för ansiktet, medan han skrämmer sina barn till ånger, för att slutligen ta bort skräpuksansiktet och le sitt snällaste leende. Detta är inte Lagen, utan en låtsaslag, inte Gud utan en låtsasgud. Nej, vad det gäller i dag, är något helt annat, att Lag och evangelium båda är verkligheter, varandra motsägande, så

- I. att vi med den kananeiska kvinnan tar Lagen på allvar,
- II. att vi med den kananeiska kvinnan tar evangelium på allvar,
- III. att vi med den kananeiska kvinnan tar Guds beskydd på allvar.

I. Vi skall med den kananeiska kvinnan ta Lagen på allvar.

En avgörande insikt, som dagens evangelium vill bi-bringa oss, är, att – som vår kyrkas bekännelse lär: *”Då vår natur är fördärvad genom synden och värd Guds vrede och fördömelse, så är Gud icke skyldig att giva oss vare sig sitt ord, sin Ande eller sin nåd”*. (SKB, s. 667) Detta är Lagen i dess allraklaraste, allratydligaste form och skälet till att inte kasta brödet åt *”hundarna”*, som Jesus i dag säger. Detta är en lära, som måste förkunnas rakt fram och utan omsvep, *”för att var mun skall bliva tillstoppad och hela världen*

stå med skuld inför Gud". (Rom. 3:19) Vi har ingen som helst rätt att fordra, att Gud inte döljer sig för oss.

II. Vi skall med den kananeiska kvinnan ta evangelium på allvar.

Evangelium är en helt annan lära än Lagen. Den går tvärtemot Lagen, ja, motsäger den. Lagen säger entydigt "hund". Evangelium säger: "Herre, Davids son, förbarma dig över mig", säger: "Också äta hundarna allenast av de smulor, som falla ifrån deras herrars bord", säger, att vi genom Guds och Davids son är tagna in i Guds rike som nådejon, utan all förtjänst och värdighet. Att tro så är att gå till storms mot Lagen i dess rättfärdiga, verkliga, väl underbyggda domslut, att nedkämpa den gudomliga vreden, den sanna, heliga, icke-låtsade, med tron på evangelium om Davids son, som i sin död krossat Lagens anspråk och blivit vår rättfärdighet.

III. Vi skall med den kananeiska kvinnan ta Guds beskydd på allvar.

Den kananeiska kvinnans tro, varigenom hon i kraft av evangelium övervinner dess motsats Lagen, visar sin storhet i hennes tro på Guds beskydd, på Guds hjälp och bistånd till kropp och själ, på Guds välsignelse i alla djävulens anfäktelser. Hon låter inte sin besatta dotters ångestskrin, sorgen över barnets öde, bli ett motbevis mot Guds nåd i evangelium. I trots av den dagliga kontakten med det demoniska vet hon sig innesluten i Davids sons nåd och rättfärdighet och ber om hjälp, om Guds ingripande mot Satan. Så lär hon oss att förena oss med henne i denna trons ständiga kamp, ständiga tillväxt. Här finns inget stillastående, ingen vila på gamla lagrar, utan bara ett andligt liv, som enligt Andens lag är kallat till en allt större tro.

Amen.